

Δεν έφταιγε η Εύα...

*Κάθε δεύτερη Κυριακή, εδώ στη Βαβυλωνία,
νέα θα έχουμε για εσάς, έμμετρα και ίσως... αστεία(?)*

Νίκος Κουφόπουλος

Ω, αγαπημενοι φιλοι μου. Βαρος εχω μεγαλο.
Τοσα χρονια το κουβαλω. Δεν το αντεχω άλλο.
Σε σας θα το εξομολογηθώ. Άλλο πια δε μου μενει.
Και ουκ εστιν αμαρτια, αν είναι εξομολογημενη.
Τα λενε αυτο και οι γραφες. Γνωστο είναι τοις πάσι.
Γι' αυτό ο καθενας σας ας μεινει εδώ να με διαβασει.
Πολλά να κανετε και Share, για να το μαθουν ολοι,
πλάνη πως ηταν φιλοι μου. Δεν φταιγαν οι διαβολοι.
Ουτε το φιδι φυσικα, ένα φιδι τι να κανει?
Το πολύ να δαγκωσει καποιον κι αυτος να... πεθανει.
Τα μηλα και όλα αυτά που λεν, τα ειπαν για να καλυψουν
εμενα. Μαλιστα φιλοι μου. Τα χαμογελα να λειψουν
παρακαλω. Η στιγμες είναι μεγαλες.
Αληθειες σημερα θα πω. Θα ακολουθησουν κι άλλες:

Ειμασταν αραχτοι με τον Αδαμ, και παιζαμε ταβλακι.
Αν δε με απατα η μνημη μου, ηταν προς το βραδακι.
Σουρουπωνε, κι αρχισε να πεφτει το σκοταδι.
Η Ευα βολτα ειχε βγει. Ειχε παει στον Αδη.
Στην Κολαση, δυο μερες πριν, μπαρακι ειχε ανοιξει,
ενας διαβολος φιλος της. Και μας τα ειχε πρηξει
να παμε εκει ολοι μαζί. Εμεις ειπαμε όχι.
Θα παμε, ειπαμε για ψαρεμα. Πηραμε και απόχη.
Τα ψεματα μας καταλαβε. Ητανε τσαντισμένη.
Ειστε μαλακες, φωναξε, και εφυγε θυμωμενη.
Γελασαμε με τον Αδαμ. Βαριομασταν σας λεω.
Θυμαμαι τα μπινελικια της κι από τα γελια, κλαιω.

Λοιπον να μην πολυλογω, ρέντα ειχα μεγαλη.
Εξαρες, ντόρτια συνεχως. Διπλές, τριπλές και παλι.

Τα θαυματα στο ταβλι, παντα ειχαν μια θεση.
Χανει εφτα μηδεν ο Αδαμ, και φευγει να την πεσει,
νωρις είναι η αληθεια, μα ειπε πως ηταν κουρασμενος.
Κεφια ειχε, ειπε, η Ευα χθες, και ηταν ξενυχτισμένος.
Εμεινα ολομοναχος. Στον παράδεισο ησυχία.
Και όπως ολοι γνωρίζετε, τετοιες ωρες, σε πιανει η ανία.

Ριχνω τριγυρω μια ματια. Γαμωτο τι να κανω?
Ανθρωπος, ουτε δειγμα φυσικα. Κοιταζω κι από πανω,
βλεπω ο θεος κοιμοτανε. Με επιασε απελπισία.
Και ειπα μεσα μου: δεν παω με τιποτα και παλι εκκλησια,
μοναχος να υμνολογω και να... ολονυχτισω.
Αφου, μεταξυ μας φιλοι μου, μου ερχοτανε να βρισω.

Φτιαξε ρε φιλε και αλλους δυο τρεις να εχουμε παρεα.
Τι σε επιασε η τσιγκουνια? Για να περναμε ωραιο.
Ολη τη μερα με τον Αδαμ και με την Ευα μονάχα?
Ενταξει, δε λεω, καλα παιδια. Μα ποσο να αντεξει ταχα
καποιος μονος να είναι αυτος με ένα ζευγαρακι?
Τι διαολο, εγω θα κραταω ολο το... φαναρακι?

Με αυτά και τα αλλα φιλοι μου τα πηρα στο κρανιο.
Η ωρα εν τω μεταξυ πρεπει να ειχε παει δυο.
Ισως και τρεις τι να σας πω. Δεν ειχα και ρολόι,
-δεν παει τωρα μα η ριμα θα βγει-ουτε και κομπολόι.

Ακουω καποιο θροισμα, βηματα να πλησιαζουν.
Σκοταδι γυρω. Ενταξει αυτά δε με τρομαζουν,
μα αναρωτηθηκα : Ρε συ, ποιος τετοια ωρα να'ναι?
Η Ευα αποκλειεται. Το ειπε, καλα θυμαμαι:
Εγω θα γυρισω το πρωι ή ισως και καθολου.
Ισως, ειπε, και να κοιμηθω στο σπιτι του διαβόλου.

Μια γυναικα φιλοι μου απ' τα δεντρα ξεπροβαλλει.
Πανεμορφη. Επαθα την πλακα μου. Σκεφτηκα: Εφτιαξε κι άλλη
ο γιγάντιος, ο υπερμαγκας ο θεος, και δεν ειπε κουβεντα.
Αρα για μενα θα είναι αυτή. Και παω στη... γνωστη πατεντα:
Νικος της λεω. Καθισε. Να φτιαξω ένα ποτακι?

Θελεις Μοχιτο? Κανα τζιν ή κανα ουισκακι?
Λιλίθ, μου λεει-τι φωνη... θεε εισαι υψιστο γατόνι...-
θα ηθελα αν σου βρισκεται προσουτο με πεπονι.
Μα φυσικα της απαντω, να πεις δεν θελεις κατι?
Τεκίλα κιτρινη απανταει. Με λεμονι και αλατι.
Σε δυο λεπτακια ετοιμα. Ο γατος τα σερβιρει.
Μετα αρχιζει το μπλα μπλα. Σε λιγο... πανηγύρι.

Μην περιμενετε φυσικα σε λεπτομερειες να μπω.
Δεν είναι αυτά του τυπου μου. Δεν τα εκτιμω.
Μονο που να, ακουγομασταν λιγακι παραπανω.
Ξυπνησε για λιγο ο θεος. Μας ειδε από εκει πανω,
μα δεν καταλαβε καλα. Ηταν και το σκοταδι.
Γυαλια δεν ειχε προχειρα. Νομισε από τον Αδη,
η Ευα πως επεστρεψε, και μαζι μου πως...χμ... το κανει.
Τι κι αν την άλλη μερα του λεγαμε και οι δυο, πως επεσε σε
πλανη:
Ηταν καποια άλλη Πάνσοφε. Ποια δεν μπορω να πω.
Εγω χαφιος δεν γινομαι ότι κι αν υποστώ.
Και τι να του πω? Ηταν η Λιλίθ? Θα πάθαινε... εγκεφαλικο.
Τα ξερετε. Την ειχε διωξει Αυτός, απ' τουτο τον τοπο τον ιερο.

Εβλεπα διπλα τον Αδαμ, ειχε λιγο στραβωσει.
Δεν ξερω αν μας πιστεψε. Ειχε καπως θυμωσει.
Η Ευα οркиζοτανε: Μωρο μου, σου λεω αληθεια.
Μα ξερετε πως είναι αυτά...Πως λεμε παραμυθια,
μας απαντουσε ο θεος. Τι μπλεξιμο καλοι μου φιλοι.
Κύριε, του λεει η Ευα, ειστε χλωμος. Θελετε χαμομήλι ?

Τα ειχε παρει ο θεος: Εξω από εδώ, μας λέει. Όλοι.
Σε λιγο όπως το πατε εσεις, κουμαντο οι διαβολοι
θα κανουν στον παραδεισο. Αδαμ, κι εσυ τον... πούλο.
Τα παιρνει τοτε κι ο Αδαμ, του λεει: Vaffanculo.

Φευγουμε, δεν μας διωχνεις εσυ. Κατσε τωρα μονάχος.
Παμε ρε μαγκες. Σε όλα αυτά υπαρχει καποιο λαθος.

Φυγαμε. Εγω τους αφησα πιο κατω. Χωριστήκαμε.

Αυτοί ηθελαν γαμους και παιδια. Κλαψαμε, λυπηθηκαμε.
Εγω τα ειχα κανει αυτά. Ηθελα αλλα τωρα.
Όμως μου φαίνεται λεω πολλα. Περασε και η ωρα.
Τα υπολοιπα είναι γνωστα. Για μηλα και για φιδια.
Χρονια χιλιαδες-τι βαρετο-τα ιδια και τα ιδια.

Τωρα πως βρεθηκα εκει, αυτή είναι ιστορια άλλη.
Ισως σας πω καποια φορα. Είναι καπως μεγαλη.
Όμως κι εσεις εξηγηση δεν χρωστατε σε κανενα.
Το λενε αλλωστε και οι γραφες: Πίστευε και μη ερεύνα.

Εν συνεχεία φίλοι μου τραγουδι παραθέτω
κι ελπίζω ερωτήματα ενδιαφέροντα να θέτω:

Ευσεβείς αναρχικοί

[Συμμετέχουμε στο διάλογο για την ένωση των εκκλησιών].

Φίλε θεέ που με κοιτάς από ψηλά,
άκου λιγάκι να σου πω πρώτη φορά.
Άλλη φορά δεν πρόκειται να σε ενοχλήσω.
Εγώ ετοιμάζομαι για να την κοπανήσω.

Φεύγω μακριά από θεούς και από όλα αυτά.
Από λιβάνια, από θυμούς και από σκατά.
Ψάξε να βρεις τους υπηρέτες σου αλλού.
Εγώ την κάνω με το κύμα του γιαλού.

Εγώ να σφάζω στο όνομα σου δεν μπορώ.
Ούτε θα ντρέπομαι για να ερωτευτώ.
Γυμνό το σώμα της θέλω να προσκυνήσω
χωρίς ντροπή. Ούτε απλά να κοκκινίσω.

Δεν θα γυρνάω το μάγουλό μου από την άλλη.
Μια σφαίρα ρίχνω στην καρδιά ή στο κεφάλι.
Στον Καίσαρα δεν του χρωστάω για να του δώσω.
Ούτε σε σένα φυσικά δεν θα πληρώσω.

Τέρμα οι θυσίες. Τέρμα τα συγχωροχάρτια.
Έχω απλώσει τα πανιά μου στα κατάρτια.

Κι αν κάποιος να με σταματήσει προσπαθήσει,
οι σύντροφοί μου έχουν για όλα κανονίσει.

Φίλε Θεέ έχεις πεθάνει. Ευτυχώς.

Κι έμενα ο νους μου είναι πάντα καθαρός

Αίμα πολύ για πάρτι σου έχει χυθεί.

Στο γιο σου, πες να πάει να... ξανασταυρωθεί.

Υ.Γ.1. Να μην μας πειράζουν τις καταλήψεις μας παπάδες και
λοιποί,

και ίσως τότε να γίνουμε κι εμείς... ευγενικοί.

Υ.Γ.2. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια.

nikos1789@gmail.com